

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

22. Mors dulcissima sed pessima.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

stragulam vestem plicant, aut operimenti quasi villos ^A
deceperunt. Preter hæc subinde quedam velut prælia
sunt quæ mortem appropinquantem non vanè nuntiant.
Augustus Imperator ante efflatam animam subito pa-
vesfactus, à quadraginta fæ juvenibus abrupi questus est.
Id quoque magis prælagium, inquit Suetonius, quàm
mentis alienatæ signum fuit. Siquidem totidem Præ-
toriani milites, eum mortuum in publicum extule-
runt.

Platarch. &
Arrian.

Cum Alexander Rex Macedo ad Babylonem navigaret, exortus ventus regium capitis ornamentum & alligatum ei diadema rapuit, ornamentum in aquas delapso, palustri arundini adhaesit, diadema. Hoc ei nautis quidam allatum iit, sed ne illud natando maderaceret, capiti impoluit, atque sic Alexander retulit. Muneri loco talentum accepit nauta, sed mox Chaldaeorum monitu capite plexus est. Sed nec Alexander mortem effugit, quam ei ablatum diadema proximam portendit.

Baron. tom.
12. anno
1185. Vide
consider. de
Æternitate
Consid. 5. §
3. Cap. 1.
§. 38. suprà.
Chronicon
Monasterii
Monach.

Anno Christiano 1185, cum ingens, idque ultimum
Andronico Commeno Imperatori exitium immineret,
Constantinopoli in templo statua beati Pauli, quam ei
Andronicus posuerat, ubertim flevit. Nec vana fuerunt
lacrimae, quas Imperator sanguine suo diluit.

Prælagum somnium. Guiljelmi Ducis Bavariam supra narravimus. Huic fangis cognati virginem adstitimus. Barbara Bavarie princeps, quinquennis cœnobium virginum Monachii est ingressa. Hanc Rex Gallie conjugem sibi petiit à Duce Alberto fratre germano Barbaræ. Hoc cum innotuisset puella, triduum petiit deliberationis. Et isto quidem tempore remotis à se arbitris, cum solo Deo egit, ardentius sapius precatâ in templo, divinæ voluntati explorandæ. Elapso triduo respondit: Mei parentes me Deo donarunt, hoc ego donum non revoco. Ita in cœnobio permansit. Inter alia sibi concessa habet amaracum tam prodigiosæ magnitudinis, ut huic portandæ viginti viri sufficerent. Grandem deinde caveam avibus plenam aluit. Sed & torquem aureum sibi sacro vclamine, nudo corpori applicitum gestavit. Verùm quatuordecim diebus ante obitum Barbaræ, amaracum omnis exaruit; nocte alterâ omnes aves repertæ sunt mortuæ; tertiâ demum nocte medius torques rupit. Barbara prælagi animi virgo, Antistitam conveniens: Hæc omnia, inquit, me perunt. Et paucis post diebus, cum animum ageret decimum septimum, obiit, die Divo Ioanni Baptista sacro, anno 1472. Post illustissimæ hujus virginis mortem decimo quarto die; alia è monachialium numero defuncta est, hanc iterum alia atque hæc secutæ sunt moriendo, dum viginti virgines, ex eadem sacra familia certis intervallis obierunt.

Dicto lib.

Habent lubide viri principes feminaeque mortis
suae praemia, insolitos latratus canum, rugitus leo-
num, intempestivos in horologiis sonitus, nocturnos
in arcibus tumultus, aliisque propinque mortis indici-
a. Rectissime dixit Plinius: Cum innumerable sint
mortis signa, salutis securitatisque nulla sunt. Quid
verò illa omnia monent, nisi hoc ipsum: Memento te
esse hominem, o homo! Aeternitatem cogita ad quam
properas: Brevis est eundem, nam hoīes es quare
viam: Age sis parata te, ad Dei tribunal reortu omni-
nium scopulum vocaris. Qualis vixisti, talis judica-
beris.

§. 21. *Quid ad mortis nuntium respondendum.*

Paulinus in
vici Am-
brosii.

Beatus Ambrosius, accepto mortis nuntio, cum amici lugerent rogarentque ut longius vitæ spatium à Deo posceret: Non sic vixi, ait, ut me pudeat inter vos vivere: sed nec mori timeo, quia bonum Dominum habemus.

Sapientissimum hoc responsum Augustinus plurimum suspexit, & apud suos tanquam climata profusum & librata verba maximopere commendavit. Ideo enim dixisse censuimus, *Nec mori timeo, quia bonum Dominum habemus*, ne crederetur de purgatissimis suis moribus praesentius sentire, qui magis Domini bonitati, quam suis meritis fidebat.

Ipse Augustinus, ad mortis nuntium nil turbatus: *Possid. in vi-*
Non erit magnus, inquit, magnum putans quod ca- *ta Augustini*
dun ligna & lapides. & mortales moriuntur. *c. 27.*

Aurei oris orator Chrysothomus paullo ante mor-
tem, exul ad Innocentium scripsit : Nos tertium jam
annum in exilio versamur, expositi petentibus, fami-
bello, contumaci incurfionibus, solitudini inenarrabili,
quotidiane morti, Ifaurici gladiis. Cum vero jam ef-
fet acturus animam, clare pronuntiavit : *Gloria tibi
Domine, de rebus omnibus.*

Divus Cyprianus ob Christianam religionem capite
damnatus, ingenti spiritu dixit: Deo gratias, qui me
corporis vinculis dignatur absolvere.

Hos sanctissimos viros imitetur moriturus, dicatque hoc ipsum sæpius : *Deo gratias, Gloria tibi Domine, de rebus omnibus*. Sat mihi vigiliatum inter spinas, sat lulum inter feras, sat laboratum inter procellas. Nunc, quia vigiliarum, & lulum, & laboris finem video, *Deo gratias, Gloria tibi Domine, de rebus omnibus*. Nimirum, quibus vita est radio, mors est lucro.

§. 22. *Mors dulcissima, sed pessima.*

Georgius Clarentia Dux a fratre Eduardo IV. Anglia Rege ob suspicionem affectati regni iustus est mortis, data tamen mortis optione. Ille fuavissimum mortem electurus, labrum vini Cretico impleri precepit, in hoc ipse se collocauit, atque ut alii per stillicia emittunt animam, sic ille dulcissimum liquorem ferbendo, stillatim admisit mortem, submersus tandem in hoc tam suavi, sed letali balneo.

Si mores spectemus, suus quisque sic moriuntur! Voluptatum melleam potionem tam intemperanter bibunt quam sicut, nec ullum faciunt aut sicuti ad bibendi modum. Ita dum sugunt, dum lambunt, dum sorbent, dum tota animâ in se trahunt voluptates vanas, breves, facidas, penitendas, heu miseri guttatim exitium combibunt, ventris acclibidinis mancipia. Atque quod avidius melleam hanc bonis hauriunt, eò citius se submergunt. *Ducunt in bonis dies suos, & in puncto ad inferna descendunt.*

Singula enim gutta
jugulant.
Iob c. 21,
v. 13.

§. 23. *Melior mors quàm vita amara.*

Parstat semel mori, quam ad morem saepius accedere. Quotidie morimur, infantiam animus, deinde pueritiam, deinde adolescentiam; usque ad hesternum, quicquid transiit temporis, perit, nec sine labore, ac ærumnis plurimis. Has Gregorius Nazianzenus compendio complexus: Nullum, inquit, inter homines bonum est, quod non aliquid habeat admixtum vitii; opes, sunt infidia; pauperas, pedica est; dignitatum fastus, mera sunt insomnia. Imperare, periculosum; alterius imperio lubesse, molestum: iuventus est temporis fervor; canities, tristis vite occasus. Gloria, est aer; nobilitas, verus sanguis, maritimonium, est vinum; liberi, sunt sēges curarum: satietas petulantiam, egestas impatientiam suadet. Omnia denique mortalibus laboriosa sunt; omnia humana merus metus, risus, fluctus; merus status, fumus, volatus. Quidquid in orbe cernitur orbis quidam est perpetua conversione similibus omnia volvens, qui modò videtur stabilis, modò dubius est, modò labilis, diebus, noctibus, laboribus, moribus, mœroribus, voluptatibus, calamitatibus semper incertus ac varius. Et quid demum post illa tam incerta Mors certissima. Eleganter prorsus Augustinus: Mors